
Szendi Nóra

EGY KÜLÖN KIS VILÁG

RÉSZLET A *TERMÉSZETES LUSTASÁG* CÍMŰ
REGÉNYBŐL

Szigedi Kamilla lábujjhegyre állt, és adott két puszit. Magasabb volt az átlagosnál, úgyhogy annyira nem kellett felágaskodnia. Az arca sima volt, puha és ruganyos, valami műeper-illatfelhő távozott belőle, a száján vagy talán egyenesen a pórusain keresztül. Ez majdnem kibillentette a forgatókönyvből, amit úgy harminc másodperc alatt szándékozott megvalósítani. Szigedi Kamilla közben már vissza is ereszkedett alapállásba, sőt, mire végiggondolta, hogy majdnem kibillent, Szigedi Kamilla jelentős helyzeti előnyre tett szert egy mizu bedobásával. Időnyerés céljából visszapasszolta, hogy még mindig semmi. Ezzel néha sikert aratott, mert azt hitték, viccel. Általában nem viccelt. Szigedi Kamilla zavartan vihogott.

Könnyebben el tudott aludni, ha előtte kiverte. Csupán az volt a baj, hogy egy idő óta ez sem igazán működött. Illetve működött, ő volt lusta hozzá. Unta. Elunta menet közben. Elég lehangoló volt ülni az ágyon, és unottan cibálni magát. Unta a pornót is, meg a végeláthatatlan keresgélést, amíg lehet találni valamit, ami legalább egy kicsit felkelti az érdeklődését. Natasha Candyvel rég szakított. Egy időben megpróbálta felidézni az akkori állapotot, de nem ment, és ezen maga Natasha Candy sem tudott változtatni. Mármint a régi Natasha Candy. Az új Natasha Candyt, aki nem is Natasha Candy volt már, hanem Kitty Wild, látni sem akarta. Ha mégis látta, minimum egy napra búcsút mondhatott a merevedésnek.

Nem volt, akin keresztül új embereket ismerhetett volna meg. Nem voltak barátai, csak ismerősei, azokat pedig nem azért ismerte, hogy még rajtuk keresztül is másokat kelljen megismernie. Bár őket se ismerte volna. Az úgy egy éve jutott eszébe, talán kettő, de valószínűleg több, nem számít, hogy muszáj lesz ezt a nevetséges módszert bevetni. Regisztrálni, valamit írni magáról, és sajnos fotó is kellett. Nem az, hogy kellett, csak anélkül még az a kevés degenerált ízlésű nő sem vehette észre, akiknek amúgy tetszenek ezek a magafajták. Mármint konkrétan ő. Egy ilyet (milyet?) sem ismert saját magán kívül. Meg azért is kellett, mert írni aztán végképp nem tudott semmit. Nézte a nők szövegeit, de olyan kiábrándítók voltak, hogy inkább már

csak a képeket nézte. Nézte a férfiak szövegeit, és arra gondolt, hogy kétszínű mocskok vagy szánalmas férgek. Nem akart ilyeneket, hogy átlagos srác vagyok, elítélem a társadalmi különbséget és a sztereotipikát, meg olyanokat, hogy keresem hű társam, és rabold el a szívem, meg olyanokat, hogy nem nagyon hiszek az ilyen oldalakban, de, meg olyanokat sem, hogy szeretem a nőket, életkor nem számít. Ez a rizsa nem volt kötelező, viszont alapadatokat akkor is meg kellett adni, név, életkor, nem, település, idáig rendben. A társkeresés céljánál muszáj volt azt választani, hogy tartós kapcsolat, mert hát mit, és akkor még az, hogy küllem. Minek leírni, ha ott van a kurva fotó, ami ekkor mondjuk még nem volt ott. Gondolta, odaírja a magasságát, az legalább biztos, de rájött, hogy nem tudja fejből. Beírta, hogy magas. Aztán kitörölte, és beírta, hogy kb. 1,90. Aztán még azt is, némi monitorra bámulást követően, amíg szavakat talált saját színeire, hogy szőke, kék szemű.

Lopva a markában szorongatott mobilra sandított: huszonöt másodperc telt el, ha nem cselekszik azonnal, következik az, hogy akkor ő, mármint Szigedi Kamilla jelzi, már ki is talált valami jót, menjenek egy orrfacsaró füstölő- és lábszagú teaházba, ahol relaxációs zenékkal meg műázsiai cincogással basszák szét az ember agyát, vagy sétálgassanak a Margitszigeten, ahol a zenélő szökőkútból áradó klasszikus zene meg a divatos futógöncökben kocogók basszák szét az ember agyát, vagy üljenek be valami úgynevezett fiatalos helyre, amit valószínűleg hatvan alatt rajta kívül senki sem nevez így, és ahol mindenki, aki él és mozog, úgy alpjáraton, a pusztas létezésével szétbassza az ember agyát, és mire mindezt lefuttatta, az azonnali cselekvés pillanata már el is múlt. Szigedi Kamilla épp kezdte a szöveget, hogy ő arra gondolt, amikor végre sikerült meghúznia a láthatatlan, cselekvésképtelenségből kimozdító kart.

Moziba megyünk, mondta. Muszáj volt a mobiljára sandítania. Időkeret-túllépés. Soha semmi nem ment olajozottan, ha más emberek kerültek a képbe.

A fotó volt a legnehezebb. Nem készült róla fotó, leszámítva a személyi igazolványán szereplőt. Elmosódott, kifejezéstelen arc. Lehetne egy pszichopataé is, gondolta vagy inkább remélte. Kellott egy fotó, mert anélkül még az a kevés degenerált ízlésű nő sem vehette észre, akivel amúgy lehetett volna valami. Bármi. Kénytelen volt csinálni egy szelfit, más nem maradt. A telefonján nem lehetett megfordítani a kameraállást, de talán jobb is volt így. Próbálta elképzelni, hogyan néz egy nőre. Próbálta elképzelni, mit szeretne egy nő, hogy nézzen. Megszemlélte a fotót. Abban biztos volt, hogy ha nő volna, ez lenne a legutolsó, amit szeretne.

Nézte magát a tükörben. Nagyjából, mint a fotókon, már vagy egy tucaton. Ez volt a helyzet. Ilyennek született.

Bizarr módon ez a fej egy csomó nőnek bejött. Ráírt nőkre, és nem küldték el a kurva anyjába. Sőt, hajlandók voltak találkozni vele, akár többször is. Sőt, maguk a nők írtak rá. Na most eleve milyen nő az, akinek ez bejön. Mármint nemcsak a feje, úgy az egész. Itt kezdődik. És ott folytatódik, hogy ezek a nők tényleg nem voltak százasok.

De cuki vagy, mondta Szigedi Kamilla. Ezen nevetnie kellett. Szigedi Kamilla is kacarászott, de valószínűleg egészen máson, és miután értesült róla, mit néznek meg, kissé visszavett a viháncból. Volt egy olyan sejtése, hogy ez lesz, emiatt kellett a forgatókönyv meg a jegyvásárlás. Bebiztosítani *A baltás 3*-at.

A gimnáziumi osztályával járt utoljára moziban (valami ötvenhatos szar miatt). Nem is nagyon hiányzott neki, de az, hogy kijött *A baltás 3*, letölteni képtelenség (vagy csak ő lusta, gyaníthatóan), ráadásul háromdében hentelnek, ez együttesen még az ő ingerküszöbét is megugrotta. Egyedül moziba, erre sajnálta a pénzt, de pont itt volt ez a csaj, akivel az első alkalommal se bírtak beszélgetni, két legyet egy csapásra. Megnézheti *A baltás 3*-at, Szigedi Kamillával pedig hátha mégis zöldágra vergődnek, vagy csak úgy lesz valami, zöldág meg vergődés nélkül.

Az igazat megvallva, *A baltás 3* kicsit jobban érdekelte, mint Szigedi Kamilla. Nem is az, érdekelgette Szigedi Kamilla is, arról nyilván nem Szigedi Kamilla tehetett, hogy általában nem sikerült egy bizonyos szint fölé csavarnia az érdeklődését bármiféle csaj iránt. *A baltás* korábbi részei nézésekor tapasztalt kielégülés, majd az azt követő eltelt megnyugvás összehasonlíthatatlanul jobb volt, mint egy csajjal ülni vagy mászkálni, és úgy csinálni, mintha kedvelné a teákat, a bányász zenéket, a mocskosan hömpölygő Dunát, a parkokban tenyésző mindenféle gazokat, meg úgy általában az embereket.

Sokszor már az elején belefáradt, vagy hát hullámokban tört rá a fáradtság. Alapjáraton a nőktől. Tényleg nem voltak százasok. Tényleg akartak valamit. Tőle, a világtól, még egy limonádét, mindent. Viharásztak, csilingeltek, persze, de vérfagyasztóan komolyan vették, amiket mond. Mélyen beszélgetni, azt akartak.

Menjünk moziba?, kérdezte meglepetten Szigedi Kamilla. A szokottnál is nagyobbra nyitotta a szemét. Állandóan úgy nézett rá, már a legutóbb is megfigyelte, mintha érdekes dolgokat mondana. Vagy csak eleve ilyen alakú volt a szeme, talán be sem tudja csukni rendesen.

Moziba megyünk, ismételte, mert ez nem volt kérdés. Megvettem a jegyeket.

Szigedi Kamilla némileg csalódottan kérdezte, hogy miért pont *A baltás 3*-at. Nem valami romantikus film, tette hozzá kissé bizonytalanul, mégis mintha reménykedve.

Hát nem, hagyta helyben. Valamit kellett még mondania. De nem a sztori a lényeg.

Tényleg nem az volt, a baltásnak kinyírták a testvérét vagy a legjobb barátját vagy az egész családját, bár lehet, hogy az egy másik filmben volt, már nem emlékezett, amint arra sem, hogy kicsodák, a baltás meg elkezdett különböző méretű és alakú baltákat gyártani a titkos műhelyében, ahol később az áldozatait is kínozza. Mindenféle ötletes dolgokat kitalált, például az egyiknek megtisztította a gerincoszlopát a hústól, és csigolyánként formára faragta, vagy egy másiknak leemelte a koponyája tetejét (ezt mondjuk a Hannibalból lopták), és virágot ültetett az agyába (később, miután a szereplő már nem élt, lefűrészelte a fejét, és elküldte a feleségének), vagy egy harmadiknak csilipaprikát varrt a szemhéja alá, ahonnan előzőleg kikanalazta a szemet (de nem ette meg, szerencsére, már attól rosszul volt, ha közről mutatták, ahogy valaki táplálkozik, nemhogy még emberrel), és így tovább. A második részben szövetségeseket is talált. Mindenki más számmal végezte a munka dandárját, a kedvence az ollós volt, egy törpe, szinte gnóm, senki nem vette komolyan, ahogy az ollóját csattogtatja a kis seggdugasz, aztán nézhetek, hogy csipketerítőt készit belőlük.

Akkor mi a lényeg?, kérdezte Szigedi Kamilla egy kicsivel még bizonytalanabban.

Ahogy meg van csinálva. Az ötletek. Tud belőle meríteni az ember.

Te bolond vagy, vihogott fel Szigedi Kamilla.

Teljesen átlagos vagyok, mondta.

Tiszta bolond vagy, vihogott Szigedi Kamilla. És mégis mihez merítesz belőle?

Például ahhoz, amikor el akarok képzelni embereket szörnyű kínok közt kiszervenadni.

Mondom, hogy tiszta bolond vagy, vihogott Szigedi Kamilla. Élvezkedő borzongással, szörnyülködést mímelve ejtette ki a szót, és látszott, hogy minden vágya még egypárszor elvihorászni.

Rájuk is hagyhatta volna már az első lebolondozáskor, mégis többnyire azt válaszolta, hogy teljesen átlagos. Egyrészt, mert igaz volt, másrészt, mert a nők az ilyesmitől megvadultak. Hogy átlagos, olyan nincs, hogy át-

lagos. Mindenki egy külön kis világ. A szennyecsatorna is egy külön kis világ, gondolta. Meg a klotyó mélye. Vagy hogy utálja magát, az nem lehet. A csajok szemlélete szerint egy külön kis világ nem utálhatja magát. És senki sem ronda, csak érdekes arcú. Aha, tehát ronda, mondta ilyenkor. De ne legyen hülye, meg ezt amúgy nem is rá mondják, az érdekes arcút, mármint nem az, hogy nem érdekes, csak inkább olyan szabályos. Akkor mondta, hogy visszataszító és, az ést a tőle telhető mértékben nyomatékosította, jellegtelen. Néhánnyal már eljutott idáig, na ezek meglehettek volna. Egy-kettő meg is lett. Ebből egy még amikor a Coopnál volt, a kasszás Csizmadia Emőke, ez a Nyuszy-alakú lény, a másik már a netről, a Steiner vagy Steinhart Zsófi. Vagy az nem is onnan volt, mindegy, elég kínos eset volt mindkettő, jobb szerette volna inkább elfelejteni őket. Ha megvadultak, a nők időtlenné váltak. Ez az időtlenség riasztotta vissza általában. Meg a puhaságuk, az illatosságuk, az idegenségük, az egész csajságuk, a nedves szájuk, ahogy az övére tapasztották. Nem sok keresnivalója volt ebben az idegen, puha, illatos nyálasságban. És nekik sem az ő kis klotyómélyi világában.

Jobb nézni, mint csinálni, nem? Szárazan hehhentett. Szigedi Kamilla vihogott.

Nem igazán indult be az elején, kiszámíthatóan lapos thrillereffektek, a térhatás persze mindenben dobott valamicskét, erre a perifériáján azt látja, hogy Szigedi Kamilla letakarja a fél szemüvegét. Ez bosszantotta.

Nem tetszik, hogy háromdél, súgta oda.

Félelmetes, súgta vissza Szigedi Kamilla, és közelebb húzódott hozzá. A haja az arcát súrolta, kitakarva a kép egy részét. Erőszakosan áradt belőle a műeperillat. Hátradőlt, hogy zavartalanul élvezhesse a filmet. Szigedi Kamilla is visszahúzódott. Még mindig nem ugrott elő és csapott le a baltás, kezdett unalmassá válni a dolog. A mobiljára sandított. Negyedóra telt el a fim kezdete óta. Várta, hogy a faszi, akit meg fog kínozni a baltás, abbahagyja végre a félhomályos raktárépületben való téblábolást vészjósló zenére, és le legyen csapva. Ásított. Szigedi Kamilla a kólája fedezékéből pislogott a vászonra. Ingere támadt volna kivenni a kezéből, és hangosan beleszivornyázni, azt biztos viccesnek találta volna Szigedi Kamilla. Kár, hogy utálta a kólát.

Később javult a film, az például tetszett neki, amikor a baltás meg a haverjai rendeztek egy kis ünnepséget szenteste, és az áldozatok heréivel díszítették fel a karácsonyfát. Ezen még nevetett is. Általában azért laposabb volt, mint az első kettő, az ajándékozás jelenetét is csak az emberbőrből készült, a legsikerültebb alkotások képeit tartalmazó fotóalbum átadásá-

nak és fellapozásának jelenete mentette meg, és Szigedi Kamilla is zavarta egy kissé folyamatos cirkuszolásával. Fel-felnyiffant, meg-megrándult, közelebb húzódott, egyszer még a kezét is az övére tette. Pontosabban úgy csinált, mint aki véletlenül az övére teszi. Le akarta ellenőrizni, hogy tényleg szándékosan simít végig az ujjain, és mozdulat közben megfogta Szigedi Kamilla kezét. Megfogta, egy ideig fogva tartotta, pár pillanatig, míg el nem ernyed, aztán meglazította a szorítást, és hagyta elernyedni a saját kezét is. Szigedi Kamilla keze benne feküdt a tenyerében. Mintha pihegett volna. Egy ideig hagyta, de aztán zavarni kezdte. Inkább a Szigedi Kamilla ölében szorongatott kóláért nyúlt, és hangosan beleszivornyázott.

Szörnyű volt, szepegte kifelé menet Szigedi Kamilla.

Elég gyenge volt, mondta erre. Viharászhatta volna erre a Szigedi Kamilla, hogy tiszta bolond, de most elfelejtett vihorászni.

Ácsorogtak a mozibüfé előtt. Szigedi Kamilla zavartan felvetette, hogy még beülhetnének valahová. Kérdezte, hogy hová. Vasárnap este volt. Jobb ötlet híján a mozibüfébe ültek be, ami úgy nézett ki, mint egy gyorsétterem ronda poszterekkel és sztárokról készült fotókkal. Szigedi Kamilla vett egy shake-et, és diszkrétan szopogatta a szívószálat. Valamit biztos az ajkára mázolt a mosdóban, ennyire nem lehetett nyálás a szája. Ő nem vett semmit, így is túl sokat költött.

A mozitól a villamosmegállóig nem sokat beszéltek.

És most?, kérdezte Szigedi Kamilla kissé bizonytalanul, mégis mintha reménykedve.

Én megyek haza, mondta. Úgy nézett rá a Szigedi Kamilla, hogy inkább gyorsan hozzátette, melyik irányba. Nem volt egyébként ronda csaj. Fotón azért jobban mutatott. Még mindig olyan szemekkel bámulta, mintha érdekes dolgokat mondana, pedig már nem is nagyon mondott semmit. Búcsúzáskor lábujjhegyre állt, és adott két puszit. Magasabb volt az átlagosnál, úgyhogy annyira nem kellett felágaskodnia. Az arca sima volt, puha és ruganyos, a belőle áradó műeperillat veszített erejéből, de valami általános, kellemes csajszzaggal keveredett. A puszi egy kicsit a szájára csúszott, ekkor jutott eszébe, hogy ezúttal is van forgatókönyv, és onnan, hogy kibillent belőle. A hátuk mögött egy megállónyira felcsörömpölt a villamos.

Majd megadod a jegy árát?, kérdezte Szigedi Kamillától. Ezt még a villamoscsörömpölés előttre tervezte, hogy ne kelljen kapkodni. Ekképp esett el egy mozijegy árától úgy, hogy még a film sem volt valami nagy szám. Kár, hogy lusta volt letölteni a filmeket.